

125 évvel ezelőtt, 1894. április 28-án Battonya-Tompapusztán született Molnár-C. Pál, aki a 20. század egyik legizgalmasabb festői életművet hagyta az utókorra.

1981-ben halt meg. Három évvel ezután, 1984-ben az ő leánya, azaz az én édesanyám, dr. Csillag Pálné Éva – egészen újszerű módon, mely a művészek számára igazán példaként őrizte meg ezt a lehetőséget – az ő egykori műterméből egy nyilvános múzeumot nyitott. Tizenöt évig gondozta ezt a múzeumot.

Mi sokat segítettünk mellette, és az ő halála után, 1999 óta feleségemmel, Évával és immár menyünkkel, Csillag Nórával, legidősebb fiunk, Péter feleségével gondozzuk MCP életművét. Eszter művészettörténész lányunk tanácsára itt, a múzeum keretei között 2008-ban *Tavaszi terem* névvel egy új kiállítóhely is nyílt a család egykori lakásában, ahol Molnár-C. Pál idősebbik leánya, dr. Tavasz Istvánné Magda lakott.

Itt többnyire nagy magyar mesterek kiállításai láthatók a család rendezésében, tehát fontos szerepet játszik a hagyatékigazgató család ezekben a kiállításokban is. Eddig 20 izgalmas kiállításunk volt a *Tavaszi teremben*, köztük Paizs Goebel Jenővel, Aba-Novák Vilmossal, Szőnyi Istvánnal, Körösfői Kriesch Aladárral, Nagy Sándorral, Rudnay Gyulával, Medgyessy Ferencsel, Stróbl Alajossal, Kisfaludy Strobl Zsigmonddal és Sámuel Kornéllal, Ferenczy Bénivel, Búza Barnával, Krisztiáni Sándorral, a Római Magyar Akadémia művészeivel, az I. világháborúban szolgáló művészekkel, a Kisgrafika Baráti Körének alkotóival.

A 125. évfordulóra szerettünk volna három különleges kiállítással kedveskedni látogatóinknak. Az első kiállítás 2019 tavaszán nyílt, amikor az *MCP 125* című tárlat keretében egy rendkívül sokoldalú életművet mutattunk be a múzeum összes termében. Volt egy különleges fal, ahol úgy lehetett végigolvasni Molnár-C. Pál életművét, hogy láttuk a helyszíneket az általa úti jegyzeteknek nevezett, kisméretű műveken keresztül.

Láttuk Battonyát, a szeretett alföldi otthont, ahol megszületett, ahonnan elindult, természetesen Budapestet, ahol alkotni tanult a Mintarajziskolában, 1915–1918 között. Ekkor már házitanítóként itt, a Gellérthegyen lakott Miklós Ödön államtitkár családjánál. 1918-ban a Miklós család Svájcba emigrált, és felajánlották a náluk lakó szeretett házitanítónak, hogy jöjjön velük. Ő élt ezzel a lehetőséggel, és Svájcban megismerte édesanyja, Jeanne Contat családját. Édesanyja 17 évesen jött el Battonya Tompapusztára a László családhoz francia nevelőnőnek, és Molnár József, a család gazdatisztje vette őt feleségül, ezután nem is tért többé haza Svájcba.

Svájc után Párizs következett, a nagy álom. 1921–1922-ben egy évet töltött el egy svájci támogatónak, Sulzer-Bühler nagyasszonynak köszönhetően, akinek a Louvre-ban másolta Tizián *Jupiter és Antiopé* című művét, ez volt a támogatás ellenértéke. Sok más művet másolt a Louvre-ban, amely az iskolájának befejezését jelentette. Párizsban természetesen az impresszionista stílus utáni időszak különböző izmusai is hatottak rá, de csak szépségeszménye mértékéig. Így hozta haza a kubizmust, az expresszionizmust, az art decot – mindezek egy-egy párizsi korszaka után készült művén felfedezhetőek. Itthon 1923-ban volt a bemutatkozó kiállítása a budapesti Belvedere Galériában.

Az úti jegyzetekben aztán a következő állomást, Rómát is láthattuk, az *Itáliai utazások* képeivel. Felejthetetlen három esztendő volt az 1928–31 közötti időszak, amikor Molnár-C. Pál a Római Magyar Akadémia egyik első ösztöndíjasaként volt Rómában, Aba-Novák Vilmossal, Szőnyi Istvánnal és Pátzay Pállal.

Róma után hazatért, amely igazi hazatérést jelentett: 1931-ben vette feleségül nagymamámát Gstettner Alice-t, aki bécsi születésű zenetanárnő volt, éneket tanított a Zeneakadémián. Akkor költözött Molnár-C. Pál a budapesti, Ménesi úti házba, ahol ötven éven keresztül élt és alkotott, 1981-ben bekövetkezett haláláig.

A következő kiállítás, amely 2019 szeptemberében nyílt az Ars Sacra Fesztivál és a Kulturális Örökség Napjai keretében, rendkívül izgalmas tárlat. Hiszen négy, 125 évvel ezelőtt született művész művei voltak láthatók a Molnár-C. Pál Múterem-Múzeum összes termében. A vendégművészek alkotásai rendhagyó módon MCP egykori műtermében is helyet kaptak, ahol többnyire csak Molnár-C. Pál műveiből mutatunk be újabbnál újabb kiállítási anyagot.

A kiállítás különös és izgalmas címe: *Kortársak – Sorstársak? – 125 éve született Aba-Novák Vilmos, Derkovits Gyula, Molnár-C. Pál, Szőnyi István*. A tárlaton megpróbáljuk a nagy művészek életútjai, az életművek közötti párhuzamokat és különbözőségeket bemutatni, látogatóinkkal együtt felfedezni. A négy mester hallatlan szenvedéllyel dolgozott. Közös bennük a művészet szeretete, a festés öröme.

A kiállítást dr. Baán László, a Szépművészeti Múzeum igazgatója nyitotta meg. Izgalmas programok kapcsolódtak hozzá, többek között egy kirándulás is a Molnár-C. Pál Baráti Kör tagjai számára, amikor Zebegénybe utaztunk Szőnyi István unokájával, meglátogattuk a Szőnyi István Emlékmúzeumot, és Beer Miklós püspök mutatott be nekünk szentmisét a zebegényi Kós Károly tervezte templomban. Viszsaútban Leányfalura mentünk, ahol Kováts Kristóffal, Aba-Novák Vilmos unokájával találkoztunk, aki feleségével együtt működteti az Aba-Novák Galériát. Izgalmas és szép délutánt töltöttünk Leányfalun, emlékezve Aba-Novák Vilmos életművére, és egy unikális filmet is láttunk, ahogy Aba-Novák az USA-ban mutatja be egy temperakép megfestésének állomásait.

Derkovits Gyuláról Ilosfai Krisztián tartott rendhagyó előadást a Molnár-C. Pál Múterem-Múzeumban, az Ars-Sacra Fesztivál keretében. Ilosfai Krisztián a Molnár-C. Pál Baráti Kör tagja, festőművész. 2014-ben, amikor a Nemzeti Galériában Derkovits-kiállítás volt látható, a tárlat olyan különleges hatást gyakorolt rá

és néhány művésztársára, hogy elhatározták, Derkovits Gyula földi maradványait a Munkásmozgalmi Pantheonból visszahozzák a Fiumei úti sírkert Művészarcellájába. Derkovits Gyula rendkívül zaklatott életet élt. Noha Szombathelyen egy neves asztalosmester fiaként biztos egzisztenciával indult, az I. világháborúban, édesapja halála után rendkívül sokat nélkülözött. Mindössze negyven évet élt, és ez alatt a negyven év alatt 18 lakóhelye volt Budapesten. Egyik helyről a másikra kellett költöznie, mindenhol kilakoltatták, mert nem tudta fizetni a lakbért. Ez után a negyven esztendő után a folytatás is igen zaklatott volt. 1934-ben az Új köztemetőben temették el, viszont kortársai tudták, ismerték a zsenijét.

Volt egy visszatekintő kiállítása 1934-ben, és 1937-ben temették el újra a Művészarcellában, ahova Medgyessy Ferenc készített a sírjára nagyon szép reliefet. A II. világháború után aztán szükség volt egy proletár festőre. Ugyanúgy, ahogy József Attila proletár költő lett. Derkovits erre teljesen alkalmasnak mutatkozott, mint a szegények életét nagyon jól ismerő ember, aki sokat nélkülözött. Nyilvánvaló volt baloldali érzelve, de ő valójában eszményeket keresett. Így az egypártrendszer idején proletár festőművész lett belőle, földi maradványait pedig áthelyezték a Munkásmozgalmi Pantheonba. Innen kellett őt újratemetni 2016-ban, három méterre eredeti sírhelyétől, a Művészarcellában, ahol remélhetőleg már örök békében nyugszik.

Az első világháború érdekes kapocs volt a négy művész életében, ugyanis hárman közülük bevonultak. Derkovits Gyula súlyos kézsérülést és tüdőbajt kapott, Szőnyi tüdőbetegségben szenvedett, és ez a tüdőbetegség sok mindent meghatározott élete későbbi éveiben. Így került a csodálatos panorámájú Zebegénybe, ahol életműve és családi boldogsága is kiteljesedett. Aba-Novák Vilmos is bevonult katonának, ő a keze fölött, a vállán sérült meg. Ha az erős ösztönember nem ellenkezik az orvosi előírással, akkor lehet, hogy ma nincs Aba-Novák-életmű. Ő azonban a pihenésre vonatkozó utasítást megszegve, a családtól súlyzókat kért be, és titokban súlyozott a kórházban. Így hozta vissza az életet művészkezébe, és hagyhatott így csodálatos műveket az utókorra. Molnár-C. Pált a kiállításon lógó *Sorozás, 1916* című önarckép tanúsága szerint 1916-ban szolgálatra alkalmatlannak nyilvánították általános testi gyengeség miatt. Ő nyolcvanhét évet élt, Derkovits negyvenet, Aba-Novák negyvenhetet, Szőnyi hatvanhatot.

Ami közös az életműükben, hogy szenvedélyességükkel mindig keresték az új utakat, a művészi problematikák megoldását. Derkovits művei közül több is látható volt a kiállításon, s ezek arról tanúskodtak, mennyire otthon volt a szegények világában. Élete egyik helyszíne a zaklatott, kiszolgáltatott lét, az utca világa, a másik helyszíne, ahol biztonságban érezte magát, a felesége, Dombai Viktória mellett az otthon világa, noha ez az otthon is sokszor változott. De mégis ez volt az a hely, ahol kettesben, szeretetben, biztonságban élhettek. Itt lehetett dolgozni, itt lehetett festeni.

Az is közös mind a négyük életében, hogy a feleségük csodálatos művészfellegként segítette őket az alkotói tehetség kibontakoztatásában. Ahogy Szőnyi István a felesége, Bartóki Melinda családijához költözött Zebegénybe, úgy Molnár-C. Pál is

a feleségéhez költözött 1931-ben, a Ménesi út 65-be. Felesége, Alice ekkor már – megözvegyülve – két leánygyermeket nevelt, Magdát és Évát. Molnár-C. Pál úgy vette feleségül nagymamáját, hogy édesanyámat és nagynénemet saját gyermekeként szerette és nevelte. Aba-Novák Vilmos felesége, Vulkovich Kató és Derkovits felesége, Dombai Viktória is modell volt, sőt, Dombai Viktória Aba-Novák szabadiskolájában is modellkedett, ahová egyszer Derkovits is úgy ment be: éhes vagyok, nincs mit ennem, én is szeretnék modellkedni. Az emlékezet szerint Aba-Novák azonban szigorúan elküldte őt, mondván, hogy egy festő ne modellkedjen, és hozzásegítette őt a méltóképpen elfogyasztható ingyenes ebédhez, amivel Derkovits azonban egyszer sem élt – sokat nélkülözött, de büszke maradt.

A tanítás is fontos kapcsolat Szőnyi és Aba-Novák között. Mindketten szabadiskolát vezettek, még a '20-as években. Szőnyi körül mindig kialakult egy közösség, ilyen volt például a háború után az új eszményeket kereső Árkádia-csoport. Később a Képzőművészeti Főiskolára ment tanítani, ahol Aba-Novák Vilmos is tanított néhány esztendő: halála előtt 1939-től 1941-ig ő is a főiskola tanára volt. A tudást továbbadni – ezt ők ketten tanítóként is tudták. Molnár-C. Pál mindig vágyott erre, de mint egyházművész nem taníthatott a főiskolán a II. világháború után. Neki a Ménesi úti műteremben voltak tanítványai.

Ami érdekes és különleges kapcsolat még négyük között, az a Római Magyar Akadémia. Gerevich Tibor – „Tiberio”, amint őt Molnár-C. Pál karikatúrája ábrázolja – volt Klebelsberg Kuno bizalmából az Akadémia első igazgatója. Az ő segítségével sikerült Rómában a gyönyörű Borromini-palotát megvásárolnia a magyar államnak, melynek ma is ez a legértékesebb külföldi ingatlana.

Gerevich nemzedékekben gondolkozott, akiket szeretett volna egyszerre meghívni az Akadémiára. Az 1894-ben született Aba-Novák Vilmos, Molnár-C. Pál, Szőnyi István és az 1896-os születésű Pátzay Pál – akit 2020 tavaszán tervezünk kiállítani – volt az első négy ösztöndíjas, aki Rómába meghívást kapott. Érdekes, hogy Szőnyi négy hónap után visszatért, a tüdőproblémája miatt. A Trasteverén kapott lakást, ahol családjával, feleségével és két gyermekével élhetett, de itt nem volt egészséges a levegő, visszavágyott a Dunakanyarba, Zebegénybe. Ugyanakkor mégis van egy jelentős része Szőnyi Itáliában született életművének. 1959–1960-ban leánya, a Rómában élő Szőnyi Zsuzsa meghívta szüleit, hogy jöjjenek Itáliába, ekkor Szőnyi gyönyörű gouache képeket festett, amelyek közül néhány a kiállításon is látható volt.

Itália Aba-Novák Vilmosnak és Molnár-C. Pálnak is meghatározta későbbi életművét. Aba-Novák két évet töltött Rómában, és ez idő alatt sokat utazott Patkó Károllyal együtt. Itt és ekkor született meg az a festői stílus, amely az érett Aba-Novákot jellemezte: nagyméretű vászonra temperával festett képeket.

A *Kortársak – Sorstársak?* című kiállításon látható *Vak muzsikuskok* című alkotása, temperával festett, nagyon izgalmas, nagyon érdekes kép. Aba-Novák mindig novellákat alkotott egy-egy képből, az adott látványból. A két vak muzsikusk mellett ott van egy kutya, hátul egy villogó szemű macska, és benépesedik az egész kép, az asztal körüli szereplőkkel, tárgyakkal. Jellegzetes pirosak, kékek tarkítják

a fehér terítővel, és az amúgy sötét háttérrel kontrasztos művet.

Molnár-C. Pál is Itáliában találkozik az életművében is jelentős módon újító temperafestészettel, ő azonban Aba-Novákkal ellentétben szinte miniatűröket, egészen kicsi képeket fest, itáliai hatásról árulkodó témákkal, reneszánsz hangulatokkal, tájképekkel, várakkal – ízelítő e miniatűr alkotásokból a kiállításon is megjelent.

Derkovits Gyula 1930-ban kapott meghívást Rómába, azonban az volt a szabály, hogy a családtagok költségeit a művészeknek kell kifizetniük, de erre neki nem futotta. Feleségével, Viktóriával szeretett volna kimenni, ezért végül lemondott az ösztöndíjról.

A négy életműben közös két művészközösséghez való tartozás. Az egyik a Képzőművészek Új Társasága, melyet Rippl-Rónai József és Vaszary János hozott létre 1923–1924-ben, azért, hogy közösségbe hívja az új utakat kereső magyar művészeket. Itt Aba-Novák, Derkovits, Molnár-C. Pál és Szőnyi is kiállított, műveik az 1924-es és az 1926-os kiállításon is szerepeltek. A másik művészközösség a Szinyei Merse Pál Társaság, melynek mindannyian mindannyian díjazottjai voltak. Ez a jelentős művészközösség – amely a két háború közötti legfontosabb alkotók nagy részét magában foglalta – azért volt különösen jelentős, mert a díjakat művészek adták művészeknek. Hozzá kell tenni, hogy az 1986-ban létrejött Molnár-C. Pál Baráti Kör is mintájának, példájának tekinti a Szinyei Társaságot, ilyen módon szervez kiállításokat, és a művészekből álló társaság díjakat is oszt, amelyhez művészetet pártolók is csatlakoztak.

A kiállításon a négy életmű különböző szakaszai kapaszkodtak egymásba; láthattunk hasonlóságokat is, sőt, talán vannak olyan művek, amelyeknek alkotóját nehéz is egyből felismerni, hacsak valaki nem nagyon jártas a festőművészek életében. Korai Aba-Novák-képek láthatók például a Zebegényben készült, gyönyörű Szőnyi Dunakanyar-képek társaságában. Igazán izgalmas, ahogyan Aba-Novák és Szőnyi festői stílusa Zebegény kapcsán egymáshoz kapcsolódik. Szintén ebből a korai korszakból látható Aba-Novák Vilmos Felsőbányán készült két tájképe is. Ő is járt Nagybányán, de nem érezte teljesen magáénak a nagybányai stílust, úgyhogy egy kicsit arrébb ment, és Felsőbányán, néhány faluval odébb festett.

Égészen rendkívüli Derkovits Gyula *Jegyespár* című alkotása, mely szinte karikatürisztikus stílusban, ugyanakkor elfogult ellenszenvvel mutat be egy esküvőre készülő párt. Derkovits ugyanis, aki annyit nélkülözött, nem szerette a kővér embereket. Egy képet betöltő erős, despota férfi mögött egy éppen hogy megbújó, sajnálatra méltó menyasszony látható.

Szőnyi István és Molnár-C. Pál szinte ugyanolyan pózban örökített meg egy női aktot – ez a két mű egymás alatt szerepel, így jól látszik a két művész festői stílusának különbözősége. Ahogy Szőnyi a színek foltjaival, a fény- és árnyékhatásokkal jóval tompábban, de nagyon festői módon dolgozik, Molnár-C. Pál rendkívül rajzos és a színeknek eleven változatosságával alkotja meg az aktképet.

A *Tavaszi terem* egyik fő fala szakrális képeket mutat be. Itt szerepel Molnár-C. Pál *Utolsó vacsora* című különleges alkotása, mely egy kör alakú asztal közé rendezi Jézust a tizenkét apostollal, de olyan látószögéből, hogy az asztal oválisnak tetszik a látogató számára. Az asztal csúcán ott ül Jézus, körülötte az apostolok, középen, mintha az egész világnak a közepe lenne, ott van az Eucharisztia, a kenyér és a bor, kehelyben. Ez a mű tanulmány a Keresztény Múzeumban látható *Utolsó vacsora* című alkotáshoz, jelenleg a Vigadó *Agnus Dei* kiállításán szerepel, amellyel a jövő évi Eucharisztikus Világkongresszusra készül a magyar egyház.

Molnár-C. Pál *Utolsó vacsoráját* öleli körül Aba-Novák Vilmos tizenhárom kis tanulmánya a tizenkét apostol és Krisztus ábrázolásával, amelyeket 1933-ban festett a jászszentandrási templom freskójához. Az *Utolsó ítélet* című freskó igazi botrányt kavart, hiszen a témát az emberi oldaláról megközelítő művész semmilyen megalkuvást nem ismert. Amikor a falu lakói találkoztak az elkészült alkotással, némelyikük önmagát fedezhette fel a pokolban. Például a boltos, aki nem adott enni-valót hitelbe a templomban dolgozó mesternek és tanítványainak. Ezzel még a Parlamentbe is eljutott az ügy, mondván, Aba-Novák ecsettel valósítja meg az istenkáromlást. Ma már Jászszentandrás büszkesége ez a freskó. Idő kellett, amíg el tudta fogadni ezt az újfajta murális festészetet az egyház.

Molnár-C. Pál ennél jóval könnyebben talált megrendelésekre és befogadásra az egyházban, hiszen az ő művészete magában foglalja a régi értékeket, az alakok kompozícióját, a ruha redőzéseit, a rögtön érthető tematikát, a kiegyensúlyozott szerkesztést, ugyanakkor mégis behozza a modern elemeket a színekben, az arcokban, ahogy itt az 1930-ban a Velencei Biennálén nagy sikert aratott, szinte szürreális *Angyali üdvözlés* című művén látható. Az angyal és Szűz Mária arcán a húszas évek nőideálja jelenik meg.

Érdekes, hogy a négy művész közül egyedül Molnár-C. Pál volt nyitott a szürrealizmus irányába. A híres *Vénasszonyok nyara* című, Rómában készült mű is a kiállítás része volt, ahol a beteljesedést és az elmúlást láttuk megörökítve, de úgy, hogy a boldog művész, a derűs MCP mint mindig, itt is reménnyel tölti meg a képeit.

Izgalmas, nagyon érdekes volt a négy művész közös tárlata, ahol a néző maga dönthette el, hogy a kortársak valójában sorstársak-e? Vannak közös pontok: például Derkovits Gyula 1922-ben egy kicsi, de jelentős kiállítóhelyen, a Belvedere Galériában mutatkozott be.

Fónagy Béla művészeti igazgató nyitott volt a modernekre. Egy évvel később, 1923-ban a Párizsból, Svájcból hazatérő Molnár-C. Pál szintén a Belvedere-ben debütált. Ahogy ő visszaemlékezett, kiállításának első látogatója Aba-Novák Vilmos volt.

Molnár-C. Pál és Szőnyi István közös munkája a *Képzőművészet iskolája* című kiadvány. Az első kiadást Szőnyi, a másodikat Molnár-C. Pál szerkesztette, mindkettőn több fejezetet is írtak a könyvbe.

A kiállításon láttunk egy-két személyes tárgyat is: Szőnyi István festőládáját és festőszékét, Aba-Novák hamutartóját, mappáját, amelyben a rajzait tartotta és egy neki dedikált Buday György fametszeteit tartalmazó füzetet, valamint József Attila Aba-Novák Vilmosnak dedikált kötetét, a *Külvárosi éjt*.

A kiállítás különlegessége a négy művész önarcképe, amelyből a plakát készült. Derkovits *Mi ketten* című képén feleségével, Dombai Viktóriával látható.

Molnár-C. Pál palettára festett fütyülő önarcképét 1946-ból állítottuk ki.

Egy öntudatos, erőteljes nézésű arc tekint le ránk Aba-Novák önarcképéről. Szőnyi István egy korai, 1914-ben készült portréjáról rendezett, nyitott tekintetű arc néz le ránk. A képet Szőnyi unokájától, Komáromy Pétertől kaptuk. Kevésbé ismert vonatkozása Szőnyi István családtörténetének, hogy első leánya, Szőnyi Jolán az első világháborúban született. Szőnyit Erdélybe vezényelték, ahol meghitt kapcsolatba lépett Török Jolánnal. Tőle született Jolán nevű gyermeke, akit Szőnyi a nevére vett. Noha a fiatalok szerették volna összekötni az életüket, a családok nem pártolták, hogy házasságot kössenek, így az első világháború viszontagságai szétválasztották őket, Szőnyit elvezérelték. Török Jolán igen korán meghalt. A kicsi Jolánról Szőnyi István egész életében gondoskodott. Egyik testvére, a gyermektelen Szőnyi Anna és a férje vették magukhoz a leányt, akit sajátjukként szerettek. Szőnyi István egész életében tartotta a kapcsolatot Jolánnal, aki ez ELTE kémia tanszékének lett vezetője, és az ő fiával, Komáromy Péterrel, aki szintén kémikus lett. Ez csak azért érdekes, mert Szőnyi Istvánról köztudomású, hogy mennyire szerette a kémiát. Az egész Szőnyi család közösen kapta meg a Világ Igaza kitüntetést, amelyet Szőnyi Jolán vehetett át, Szőnyi István és felesége posztumusz díjazott volt. A második világháborúban több ember életét mentették meg úgy, hogy a megszerzett papírokon a kémikus Szőnyi Jolán kivette az eredeti neveket, és Szőnyi István, a festőművész rajzolta be, írta be az újakat. Szőnyi István gondoskodó nagypapai szeretete nagyon fontos szerepet töltött be Komáromy Péter életében is.

Molnár-C. Pál fogalmazta meg, derűs lényét tükröző modorában azt a mondatot, amely ennek a négy nagyszerű mesternek közös vallomása lehetne: „Foglalkozásom és hivatásom olyan, melyet a sors csak kivételezetteknek nyújt kivételes órákban. Megadatott, hogy művész lehessen, akinek mestersége szenvedélyből és játékból tevődik össze. Hálas, boldog és megelégedett vagyok, ha szabad festenem. Mert festeni jó.”

A Molnár-C. Pál Múterem-Múzeum csütörtökön, pénteken és szombaton 10 és 18 óra között látogatható a Ménesi út 65. szám alatt, a Gellérthegyen. Abban a házban, ahol Molnár-C. Pál 1931-től 1981-ben bekövetkezett haláláig élt és alkotott.

A látogatókat személyesen kísérjük a művek között, a kiállításhoz kapcsolódó programokról a www.mcpmuzeum.hu honlapon olvashatnak.